

Setkání sestry boromejky s bl. Carlem Acutisem

Následující text napsala boromejka sestra Lucie Helena Horáková (45), která už pět let žije v Římě při české koleji Nepomucenum. Vyznává se v něm z obdivu k bl. ajťákovi Carlu Acutisovi. Je asi dobré vědět, že její „maminka vystudovala matematiku a pracovala s počítači ve vývoji v Tesle Rožnov, o prázdninách nám půjčovala z práce domů počítač, PMD, který zabral celý stůl a napojoval se na televizi. Dnes nepředstavitelné, ale tehdy v těch 80. letech to byla novinka. Na něm jsme hráli jako děcka hry a učila jsem se na něm programovat s programem pro děti *Karel*. Po maturitě jsem se taky rozhodla studovat matematiku, a to na matematicko-fyzikální fakultě v Praze. Matematika i práce s počítačem mě vždy bavila, brala jsem to jako koníček. A je to tak dodnes. Proto je mi sympatický i bl. Carlo, měl stejné záliby jako já.“

Začátkem října roku 2020 jsem se při poslechu českého vysílání *Rádia Vatikán* dozvěděla, že 10. října bude v Assisi blahořečen nějaký Carlo Acutis, který zemřel ve věku 15 let, a že jeho téměř neporušené tělo bude po několik dní vystaveno v bazilice Obnažení svatého Františka. Také jsem se dozvěděla, že Carlo byl velký milovník počítačů a matematiky, tak jako já, milovník zvířat, tak jako já, to vše mě moc zaujalo. Zatoužila jsem poznat tohoto chlapce víc a zajet ho navštívit do Assisi. Rozhodla jsem se, že se tam za ním pojedou podívat. Dne 16. října jsem se ještě se dvěma kamarádkami Majkou a Ester vypravila na pouť do Assisi.

Z Říma, kde už nějaký rok žiju, je to do Assisi dvě hodiny vlakem, takže se to dá bez problémů stihnout v jednom dni. Rok poznamenaný nemocí covid-19 byl znát i v Assisi. Tam, kde normálně bývaly davy lidí, bylo poloprázdno, v bazilice svatého Františka nebyla žádná fronta do krypty k jeho hrobu, dole v kryptě bylo snad jen pět lidí. Jediná fronta, kterou jsme ve městě zaznamenaly, byla u baziliky Obnažení svatého Františka. Bazilika byla plná lidí a vstup do ní regulovali dobrovolníci. Všichni, včetně nás, přišli navštívit Carlův hrob. Jeho tělo leželo za sklem, oblečené v mikině, riflích a teniskách, na hlavě husté kučeravé černé vlasy; vypadal, že spí. Udělala jsem několik fotek a odjížděla jsem z Assisi s hlubokým zážitkem. V obchodě jsem narazila na malou knížku o jeho životě - byl to poslední kus - koupila jsem si ji a pak s radostí přečetla.

Rok poté, přesně 13. listopadu 2021 jsem se do Assisi dostala znovu s našimi biskupy, kteří přijeli do Říma na návštěvu *Ad limina*. A znovu jsme navštívili Carlův hrob, tentokrát však zavřený, takže jeho tělo jsme neviděli - ale pro mě i tak dost silný zážitek!

Měsíc poté, v polovině prosince přinesl otec rektor k nám do koleje Nepomucenum relikviáře s ostatky bl. Carla, jež dostal od jeho postulátora Nicolý Goriho, který je zároveň (jaká náhoda!) postulátorem kanonizačního procesu kardinála Berana. Relikviáře byly dva s Carlovými vlasy a pak několik menších kartiček, na kterých byla buď tříska z jeho rakve, nebo kus látky z jeho oblečení. Má radost byla veliká a k mé ještě větší radosti pan rektor vyhověl mé prosbě, a jedny ostatky s třískou z rakve mám ve svém vlastnictví, na stole ve svém pokoji. Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že si mě „Boží ajťák“ sám vybral, že aniž bych ho nějak vyhledávala, sám mi přichází vstříc. Například tím, že jsem po Vánocích dostala od mého kamaráda Ondry další knížku o Carlovi. Přečetla jsem ji za jeden den, a navíc jsem se pomodlila nověnu, která byla její součástí. A čirou „náhodou“ se devátý den nověny konala v koleji pobožnost nad jeho ostatky. Jeden relikviář s vlasy putoval na Slovensko a druhý do Česka do centra mládeže.

Zanedlouho si ke mně našla cestu další knížka o Carlovi. Vydalo ji nakladatelství Paulínky a doputovala ke mně od jedné mé kamarádky, také paulínky. Knihu *Blahoslavený Carlo Acutis* napsal sám jeho postulátor Nicola Gori. Přečetla jsem ji jedním dechem. Toto zpracování je ze všech tří, co jsem četla, nejpodrobnější a rovněž obsahuje nověnu. A opět je to Carlo, kdo ke mně přišel, aniž bych ho já hledala.

A nedávno jsem dostala další pozdrav. Náš pan rektor dostal a přinesl od Nicolý Goriho další ostatky, jednak pro olomouckého arcibiskupa, jednak pro naši kolej. Relikviář obsahuje Carlovy vlasy, kousek kosti, kousek z rakve a ještě cosi, co se nám nepodařilo identifikovat, snad kapka krve. Ale to není tak důležité. Důležitější je, že Carlo tady zůstane s námi. Co na to říci? Díky, Carlo, za tvé přátelství.

Věřím, že Carlo si najde kamarády mezi mnoha lidmi, stejně jako to dělal zaživa. A co mě na tomto chlapci nejvíc fascinuje? To, co všechno ve svém krátkém životě dokázal! Proto se

ptám se svatým Augustinem: Když to dovedl on, tak proč ne i já?

Původní text napsala sestra Lucie pro Katolický týdeník (byl zveřejněn v čísle 6). Pro naši webovou stránku jej rozšířila.

Prevzaté s dovolením sestier paulínok z ich internetovej stránky.
Knihu o Carlovi si môžete [zakúpiť](#) v ich internetovom obchode.

Zdroj: paulinky.cz

The post [Carlo si mě snad sám vybral](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)